

Остритъ бравди блеснаха надъ за-
спалитъ хайдутѣ и се забиха въ че-
репитъ имъ...

До заранѣта труповетъ имъ бѣ-
ха пренесени отвъждъ рѣката и скри-
ти въ хралупитъ на близката гора.
А на дъното на булченския сан-
дѣкъ на жена си Ганьоолу скри
едно голѣмо съкровище...

И днесъ, на два-три километра
отъ Градецъ за Ичера, въ дѣсно
отъ пѣтя, стърчатъ развалинитъ на
единъ долапъ. А близу до тия раз-
валини Камчия се провира между
високи и стройни елхи, шуми, луду-
ва и стене, сякашъ оплаква печал-
ния край на безстрашния сливенски
хайдутинъ Тодоръ Харбоолу.

Ганчо Абаджиевъ.

ПРОЛѢТЪ

Отиде си снѣгътъ. Не чуй се вече
въ комина вихъръ леденъ да запѣй,
небето чисто е, и като огънь
въвъ ранно утро изтокъ аленѣй.

А слънцето засмѣно пакъ ни гледа
съсь свойтѣ ясни, хубави очи,
и гали ни, и ни цѣлува сладко
съсь топлитѣ си пролѣтни лжчи.

Отъ пѣснитѣ на птички гласовити,
сдружени въ чуденъ и вълшебенъ хоръ,
пробуждатъ се поля, гори, градини,
ехти безкрайно синиятъ просторъ.

Орачътъ веселъ, подранилъ въ полето,
изправя се, трикратно прави кръстъ,
запѣва волно и съсь прѣсни сили
забива ралото въвъ ровка прѣстъ.

И. Н. Булевъ.

